

народа, сосъ тѣрзаніе на сака рѣчь: атъ, та, то, не само въ именительный, но и въ други падежи, было е' сущаа причина, че болгарскій языкъ заче да гѣби правилныа прилики своихъ падежей. Да изяснимъ това сосъ примѣръ: Именительный падежъ: Человѣкатъ, ножатъ, жената, дребото. Родительный правиленъ падежъ: Человѣка, ножа, жены, древа, сосъ атъ, та, то, ще стане пакъ: человѣкатъ, ножатъ, женыта, дребото. Това е' мало; простолюдинъ въ женыта е' приневоленъ да промѣни ъ, на а, и въ дребото а, на о; въ Дательный правиленъ падежъ: человѣкъ, ножъ, женѣ, древо, ще бѣде се такова нѣщю, т. е. ъ и ѣ, требѣва да даватъ мѣсто бѣквамъ: а, и о, въ атъ, та, то; защото не е' хѣбаво да са говори: человѣкѣатъ, и проч. Това привикнованіе простаго человѣка, да говори врадъ: человѣкатъ, приневолило него да оупотреби предлогъ на, като единъ другъ членъ, кога ще да разумѣе Родительный, или Дательный падежъ. О! какво несмыслено говореніе! Но отъ злочестіа ою е' въ оупотребленіе!